

PINTÉR LAJOS

Hajósi Cabernet dicséretére

Igyunk, igyál. Mindenki víg, kit
 ver a gyász. Mindenki víg, kit
 erő emel, kit földig lever az erőszak.
 Igyunk, igyál. Ha ég a ház,
 igyál, ha épül, majd porig leég,
 igyál, hisz fölépül újra.
 Te hirdetted, hogy nemzedék kell. S nem
 vagy magad most, mondod: magadnak.
 Könnyen felednek, könnyen föladnak.

Kerestél volna köteléket,
 mely nem kötél, csak kötelez.
 Emberiség? Nemzet? Város?
 Család? Vagy a férfitársak:
 pillantástok egy nőre rácsap,
 ahol a kicsi vesszeje, ahol
 csípője tengerpartja: ott volt a
 világ közepe,
 dicsekedhettek egymásnak.

S micsoda lányok, micsoda város!
 Micsoda ócska lányok, ringók?
 Lábukon erek: kék iringók.
 Virágok. Áldottak a lányok.
 Kicsit bunkócskák, kicsinyt ringyók.
 És ez a világtalan, mosdatlan város,
 határos a kerek erdővel:
 fejbe lőtt fácán, vaddisznó, szarvas
 ott köt békét a túlerővel.

Igyunk, igyál. Mindenki víg, kit
 öröm ér. Mindenki víg, kit a
 közösség égig emel, és el nem ejt.
 Igyunk, igyál. Hogyha fölépül,
 és romba nem dől az a ház.
 És nem csontodból épül, és
 nem hamuddal keveredve
 épül föl végül, s nem menedékül.
 Majd nem kell menedék, ha nem kell menekülj.

Emeljetez föl, kicsi szárnyak,
 kicsi ikaroszi szárnyak,
 s ne csapjatok a szikláknak.
 Emeljetez föl, kicsi szárnyak,
 izzó szitakötő-szárnyak,
 hajnali hártvány, szúnyog-szárnyak,
 Kondor Béla repülőjéből
 letörhetetlen lécek, szárnyak,
 rőt angyalszárnyak, röpködő szőnyeg,
 légszákok, léggömbök, szálló ernyők.

Nem a földön, rajtatok állok,
 s csontokon lépek, hogyha járok,
 elhunytak, drágák, hullt virágok,
 épp lábujjhegyen, hogy ne fájjon.
 Épp lábujjhegyen, hogy ne fájjon,
 elhulltak, drágák, elhunyt virágok,
 csontokon lépek, hogyha járok,
 nem a földön, rajtatok állok.

Részeg vagyok most, tündöklő részeg.
 Markomban fölrobbant pohár.
 Baltával ugrok, kislejtszéval
 remegő rímekre, részletekre.
 Szétverem a verset, nincs költészet,
 szent vagyok, öklelek, öklendezek.
 De a vállam belesajdul már,
 széteső, vízmosta vállam:
 lépnek rá fiak, pólyált lábak.

Mégis szeretlek, szétvert költészet.
 Mégis, mégis, tiprott virágok.
 Mégis, mégis, devalvált várak.
 Mégis szeretlek, ringyócska lányok,
 vérző kötések, puhácska lábak.
 Mégis szeretlek, nemzedékem.

Tüntessetek, tündököljetek bennem, akarom.
 Segíts, pohár bor, legjobb borom.